

ΠΑΣΧΑΛΙΑ ΤΡΑΥΛΟΥ

Πτερά
από
Μετάξι

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε Π Π Η Ν Ι Κ Η Π Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

«Άργησες. Απόγευμα μου υποσχέθηκες πως θα 'ρθεις, και μας πήρε η νύχτα κι απόψε».

«Έμπλεξα με τη δουλειά, μωρό μου, και ο καιρός...» Υπεκφυγές και κομπιάσματα. Ενοχές... Το βλέμμα, καρφωμένο στο πάτωμα.

«Θα φας;» τον ρώτησε η Θάλεια χωρίς να κινηθεί ούτε χιλιοστό μακριά απ' το τζάμι απ' όπου αγνάντευε τα ανεμοδαρμένα δέντρα του κήπου. Μόνο τα χείλη της κινήθηκαν, αλλά η φωνή, σαν να μην ήταν πια δική της· σαν να μιλούσε μια άγνωστη με το δικό της στόμα.

«Έχωτσιμπήσει. Μόνο να ξαπλώσω θα ήθελα λίγο».

«Μα μου υποσχέθηκες βόλτα σήμερα», πήγε να βάλει τα κλάματα η μικρή.

«Το ξέρω, μωρό μου, αλλά είμαι πολύ κουρασμένος, και η βροχή έχει δυναμώσει. Εξάλλου η ομίχλη κάνει την οδήγηση επικίνδυνη και...»

«Μου το υποσχέθηκες», στύλωσε τα πόδια η μικρή.

«Το υποσχέθηκες, Αλέξη, στο παιδί», μπήκε στη μέση με τα χέρια σταυρωμένα η Θάλεια, παράταιρα νηφάλια, σαν κουρασμένη από αιώνες προσημονής και προδοσίας. Ήρεμη ήταν. Καινούργια, αλλιώςτικη. Πού είχε πάει το αναποφάσιστο δειλό της ύφος;

«Μια βόλτα οι τρεις μας, μπαμπά», τον πλησίασε η κόρη του πιασμένη από το χέρι με τη μητέρα της, με βήματα συντονισμένα οι δυο τους, σαν μαινάδες.

«Οι τρεις μας, Αλέξη. Μια φορά. Έστω για τελευταία φορά», πρόσθεσε και η Θάλεια σαν ηχώ, με μια φωνή βαθιά αλ-

λά παράταιρα ήρεμη. Ρίγησε ο Αλέξης στην επόμενη κουβέντα της. «Απ' την αλήθεια, τίποτε πιο οδυνηρό και πιο λυτρωτικό δεν υπάρχει! Τώρα το καταλαβαίνω», συμπλήρωσε, κι εκείνος ένωσε την υποψία του να γίνεται βεβαιότητα. Κάτι ήξερε η Θάλεια. Η φωνή της είχε αλλάξει χρώμα. Το κορμί της δεν ήταν πια κυρτό και φοβισμένο. Τα χέρια της είχαν λυθεί και το τσιγάρο το κρατούσε τώρα με ένα ίχνος χάρης, όπως παλιά. Και οι λέξεις της είχαν μια σιγουριά που τον φόβιζε, λες κι εκτελούσε ένα σχέδιο που κατέστρωνε χρόνια ολόκληρα. Τα μάτια της, που είχαν αποκτήσει και πάλι το γνώριμο σμαραγδί χρώμα τους, άστραφταν. Κάτι αδιόρατο σαν να τον κράτησε από το μανίκι. «Μην πας πουθενά απόψε», σαν να του ψιθύρισε κάποιος στο αυτί. Ναι. Σίγουρα η γνώση της αλήθειας είχε προκαλέσει αυτές τις αλλαγές πάνω στη Θάλεια. Κι αυτό που ένιωθε ο Αλέξης, φόβος ήταν, σίγουρα. Κάτι απάνω της απόψε είχε αλλάξει...

«Χάθηκαν οι μέρες; Άκουσα στο δελτίο καιρού ότι αύριο θα έχει ξιάστερη βραδιά. Αφήστε το για αύριο», έκανε την τελευταία προσπάθεια ο άντρας να αποφύγει εκείνη τη βόλτα.

«Σήμερα», είπε με την καινούργια φωνή της η Θάλεια, καθώς τα μάτια της, αστραφτερά εκείνη τη νύχτα σαν λάμα μαχαιριού, βυθίστηκαν στη θέα της νύχτας έξω από το παράθυρο, κλέβοντας θαρρείς κάτι απ' το σκοτάδι και προκαλώντας σκληρότερο φόβο στο σύζυγό της.

Κάτι είχε στο νου της απόψε. Δεν του το έβγαζε κανείς από το μυαλό. Αλλά τι να έκανε; Υπήρχαν και τα μάτια του παιδιού του που τον ικέτευαν για μια βόλτα. Υπήρχε και η μοίρα, που όταν βάλει κάποιον στο μάτι...

«Εντάξει. Ν' αλλάξω και έρχομαι», παραδόθηκε τελικά.

Ανέβηκε σιωπηλός στο δωμάτιό του. Η Θάλεια ανέβηκε μαζί του. Το παιδί έμεινε στο σαλόνι μόνο του με την τσάντα, με το φάκελο, με την αλήθεια. Βεβαιώθηκε πρώτα ότι ο πατέρας του κλειδώθηκε στο λουτρό και αφουγκράστηκε τη Θάλεια απ' την άκρη της σκάλας ν' ανοίγει την ντουλάπα της και να αναδεύει τις κρεμάστρες. Ένα ολόκληρο τέταρτο χρειάζόταν πάντοτε για

να προετοιμαστεί όποτε είχε κάποια έξοδο: ένα πεντάλεπτο για να αποφασίσει τι θα φορέσει, άλλο ένα για να ντυθεί, και το τελευταίο πεντάλεπτο της αρκούσε για να κρύψει τη θλίψη, τις ρυτίδες, την όψη της απόγνωσης στο πρόσωπό της μ' ένα επιμελημένο μακιγιάζ.

Πρόφταινε η μικρή. Τράβηξε με προσοχή το φάκελο από την τσάντα. Ευτυχώς, δεν ήταν σφραγισμένος! Μόλις τον άνοιξε, βρέθηκε αντιμέτωπη με το σύμπλεγμα δύο γυμνών κορμιών. Το ένα ήταν του Αλέξη, το άλλο, μιας άγνωστης, όμορφης γυναίκας. Εις σάρκα μίαν ο Αλέξης με μια ξένη. Προδοσία...

Ένωσε ότι εκείνη η προδοσία δεν αφορούσε μόνο τη μάνα της. Ένωσε και η ίδια ξεχασμένη, προδομένη, περιττή. Ήταν και δική της η αγκαλιά του, που τη σφετεριζόταν μια ξένη. Άστεγη ένωσε χωρίς την αποκλειστικότητα αυτής της αγκαλιάς. Σαν να μπήκε στο σπίτι της κι έπεσε πάνω σε κλέφτες· ή, ακόμη χειρότερα, σαν να την πέταξαν έξω απ' τη φωλιά της. Συνάμα αισθάνθηκε μολυσμένη, διαπιστώνοντας ότι τόσο καιρό κούρνιαζε σε μια αγκαλιά που ο Αλέξης την πρόσφερε με ευκολία και σε άλλες, ενώ η Θάλεια κι εκείνη έτρεφαν την ψευδαίσθηση ότι ήταν οι μόνες ιδιοκτήτριες. Ξαφνικά ο κόσμος της ανατράπηκε. Η ζωή της όλη, ένα ψέμα! Η αγάπη αποδείχτηκε για εκείνη ένα αφελές παραμύθι.

Σαν να την έπιασε κάποιος απ' το λαιμό ξαφνικά. Πνιγόταν. Θέλησε να πλυθεί με νερό καυτό, να ξεματίσει τα φιλά του πατέρα που της τα έδινε τις νύχτες όταν γύριζε αργά, με χείλη που είχαν αφήσει πρώτα τα αποτυπώματά τους σ' αυτήν η οποία είχε μπει ανάμεσά τους· ένα φιλί έδινε στο παιδί κι ένα στην κούκλα, τη γεροντοκόρη μέχρι εκείνο το απόγευμα. Θέλησε στην αρχή να ρίξει την ευθύνη στην άγνωστη γυναίκα της φωτογραφίας, να πειστεί ότι εκείνη τον είχε ξελογιάσει. Δεν τα κατάφερε. Πίστευε ήδη από τα δώδεκά της ότι ο καθένας ορίζει τα κλειδιά της ψυχής του και είναι υπεύθυνος για να μην πέφτουν σε λάθος χέρια. Ο Αλέξης είχε την ευθύνη.

Τρεμούλα την έπιασε. Κάθισε στην άκρη του καναπέ να

ηρεμήσει, γιατί τα πόδια της δεν τη βαστούσαν, έτσι όπως ο θυμός και η απόγνωση τα έκαναν να πάλλονται σαν κλαράκια.

Ευτυχώς, είχε ακόμη πέντε λεπτά για να συνέλθει, να σταθεί, να καταφέρει να προσποιηθεί ότι δεν ξέρει τίποτε. Στρίμωξε κακήν κακώς τη φωτογραφία μες στην τσάντα ευθύς μόλις άκουσε βήματα στη σκάλα. Η Θάλεια, όπως κατέβαινε τη σκάλα με το λευκό της ταγέρ, έμοιαζε με άγγελο. Και το μαντίλι της από οργαντίνα, έτσι όπως το έριχνε στους ώμους, σαν ζευγάρι φτερών, αναδευήθηκε απ' τον αέρα του σαλονιού.

«Είσαι πολύ όμορφη σήμερα, Θάλεια», άκουσε η Ευδοξία τη φωνή του πατέρα της να ξεστομίζει ένα από τα τυπικά κομπλιμέντα που απηύθυνε στη γυναίκα του όταν ήταν άλλοι μπροστά, κι έπειτα άκουσε ένα στεγνό «ευχαριστώ» από τα χείλη της μητέρας, που δεν κατάφεραν καν να μισανοίξουν σ' ένα χαμόγελο. Πώς να χαμογελούσε; Ήταν ήδη νεκρή...

17

Η μαύρη αστραφτερή BMW γλίστρησε πάνω στη γλίτσα της βροχής σαν να έκανε πατινάζ. Στο τιμόνι ο πατέρας, δίπλα η μητέρα, να βάζει στο μαγνητόφωνο μια κασέτα του Σινάτρα για να σπάσει η ενοχλητική σιωπή, στο πίσω κάθισμα το παιδί, να ζωγραφίζει αστεράκια πάνω στο νοτισμένο τζάμι και να ανασύρει ξανά και ξανά στη μνήμη του τη μοιραία φωτογραφία, τον ασκό του Αιόλου που είχε πληγώσει ανεπανόρθωτα την παιδικότητά του.

«Πάει να πιάσει πάγο. Αχ, βρε Θάλεια, βραδιάτικα! Χάθηκε ο κόσμος να πηγαίναμε βόλτα αύριο;» διαμαρτυρήθηκε εκείνος ανυποψίαστος.

«Εμείς έχουμε πιάσει πάγο εδώ και καιρό. Ήρθε η ώρα της αλήθειας», του απάντησε, κι εκείνος συνοφρυσώθηκε.

«Δε νομίζεις ότι δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για άλλη μια τέτοια συζήτηση;»

«Δεν υπάρχει πιο κατάλληλη», επέμεινε εκείνη κοφτά.

«Έχω κουραστεί αφάνταστα απ' τις επιθέσεις ζήλιας, καλή μου. Να χαρείς... Όχι μπροστά στο παιδί. Μην καταστρέφεις το γάμο μας».

«Ποιο γάμο μας; Εσύ καταστρέφεις αυτή την παρωδία που ονομάζεις γάμο. Μόνο εσύ. Όσο για το παιδί, καιρός να μάθει την αλήθεια για τον πατέρα του. Τέρμα η υποκρισία».

«Παραλογίζεσαι!» άρχισε να φωνάζει εκείνος.

«Δεν μπορείς να με βγάλεις τρελή για άλλη μια φορά, όσο κι αν το θέλεις. Λυτρώθηκα, Αλέξη! Πόνεσα, αλλά πέρασα στην άλλη όχθη επιτέλους. Σε μισώ! Είδα την αλήθεια με τα ίδια μου τα μάτια και συνήλθα. Ξέρω πλέον ποιος είσαι. Κάποιος που δεν αντέχει να πάρει μια απόφαση. Ένας δειλός, που βουλιάζει μέσα στα λάθη του».

Ξεδίπλωσε από την τσάντα της εκείνη την ανυπόφορη αλήθεια του κίτρινου φακέλου.

Με την άκρη του ματιού του ο Αλέξης έριξε μια φοβισμένη ματιά στη φωτογραφία.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε με σβησμένη φωνή.

«Η προδοσία σου, γλυκέ μου», του απάντησε ειρωνικά.

Τα χέρια του άρχισαν να κινούνται σπασμωδικά πάνω στο τιμόνι. Μια ακατάσχετη τρεμούλα τον εμπόδισε μες στο μισοσκοτάδο να βρει το λεβιέ ταχυτήτων. Στα χεϊλή του ένα τσιγάρο αναβόσβηνε σαν φάρος. Πατούσε ασυναίσθητα το γκάζι και το αυτοκίνητο έτρεχε στην άσφαλτο, αλλάζοντας διαρκώς λωρίδες και κάνοντας επικίνδυνα ζιγκ ζαγκ. Ο δείκτης του κοντέρ έδειχνε παγερή αδιαφορία προς τις υποδείξεις των πινακίδων, και η Θάλεια αδιαφορούσε ομοίως για όλες τις υποδείξεις της λογικής. Έχοντας επιδοθεί σ' ένα συναγωνισμό με την παράνοια των στιγμών, ο δρόμος γλιστρούσε επικίνδυνα. Το αυτοκίνητο δεν το οδηγούσε πια ο Αλέξης, αλλά ο πανικός του. Η μοίρα του άντρα ολίσθαινε επικίνδυνα παρασύροντάς τον εκείνη την άγρια νύχτα στη λύση ενός δράματος.

Η Θάλεια, ψύχραιμη, τον παρακολουθούσε. Σχεδόν απο-

λάμβανε την ταραχή του. Μια φλέβα στον κρόταφό του παλμογραφούσε την αγωνία του.

Τώρα; Μου είχε χτυπήσει η μάνα μου το καμπανάκι να προσέχω. Αν μας εκβιάσει η Θάλεια; Αν διεκδικήσει το παιδί; Το παιδί είναι η διάδοχος, η κληρονόμος. Ποιος την ακούει τώρα τη μάνα μου; σκεφτόταν μες στη συντριβή του. Τη μάνα του σκεφτόταν μόνο, και την αλήθεια που έπρεπε να καταχωνιαστεί. Ωστόσο, έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα που πρόφτασε να επικεντρωθεί στον εαυτό του, κατέληξε σε σκέψεις εγωκεντρικές που άφηναν απέξω τη Θάλεια και το παιδί. Τώρα το μαρτύριο τελείωσε και η ζωή θα πάρει έναν ήρεμο δρόμο. Τέλος τα ψέματα, οι υποκρισίες, οι σιωπές. Ας πει και η μάνα μου ό,τι θέλει. Θα ζήσω. Επιτέλους θα ελευθερωθώ! Ένιωσε να λυτρώνεται — ή έτσι νόμιζε προσώρας.

Τράβηξε τη μισοτελειωμένη γόπα απ' τα χείλη του και την πέταξε με ορμή έξω από το παράθυρο. Πυγολαμπίδα το αποτοίγαρο, διέγραψε μια τροχιά ως τη χαράδρα που έχασκε απειλητικά στα δεξιά. Για λίγο τα μάτια ακολούθησαν το ταξίδι του, ώσπου ο Αλέξης έσπασε τη σιωπή:

«Σου έχω ζητήσει άπειρες φορές να χωρίσουμε, Θάλεια. Μη με κατηγορείς γι' αυτό».

«Μ' αγαπούσες, Αλέξη. Εξαιτίας σου κατέστρεψα τη σχέση μου με την αδελφή μου. Εξαιτίας σου απόμεινα ολομόναχη σ' αυτό το καταραμένο σπίτι, και τώρα...» Έβαλε τα κλάματα, αλλά κατάφερε να συνεχίσει: «Δεν μπορώ και δε θέλω να σε συγχωρέσω, όπως δε θα συγχωρέσω ποτέ τον εαυτό μου που εξαιτίας σου πλήγωσα την Ευτέρπη».

«Εσύ το θέλησες. Εσύ τα έκανες όλα ένα μπερδεμένο κουβάρι. Δικό σου είναι όλο το φταιξιμο, κι εγώ, το θύμα του εγωισμού σου», η δική του νευρική, λυτρωτική απάντηση. Πόσα χρόνια την κρατούσε μέσα του; Πόσο καιρό ένιωθε ισοβίτης στη φυλακή της αγάπης της;

Γρίφοι πάλι. Ποιος ήταν το θύμα και ποιος ο θύτης; Το παιδί στο πίσω κάθισμα φοβόταν. Όχι απ' την ταχύτητα, όχι απ' τις

φωνές. Το γρίφο φοβόταν. Ήταν θεατής του μεγάλου φινάλε μιας σχέσης που τώρα πια εξελισσόταν σε πόλεμο κι αποδίδονταν ευθύνες. Δυο άνθρωποι που κάποτε πρέπει να αγαπήθηκαν, βρισκόνταν στην άγωνα όχθη του μίσους, της αδιαφορίας, του τέλους. Αντίκρυ στα αποκαΐδια μιας παλιάς ευτυχίας το παιδί στεκόταν ανήμπορο. Ευτυχώς, οι γονείς του δεν ψιθύριζαν πια. Δεν τους άντεχε τους ψιθύρους. Ωστόσο το δίδασκαν τόσο πρόωρα πώς καταλήγουν κάποτε οι σχέσεις των ανθρώπων. Έτσι άραγε γίνεται; Ένα τσιγάρο είναι η αγάπη που κάποτε τελειώνει και πετούν αδιάφορα τη γόπα; Και τα παιδιά τι απογίνονται; Άχρηστες στάχτες είναι, που σκορπίζουν στους πέντε ανέμους;

«Θα χωρίσουμε, Θάλεια, είναι απλό. Θα πάρουμε ένα πολιτισμένο διαζύγιο όπως τόσοι και τόσοι».

«Δε θα πάρουμε κανένα διαζύγιο. Εμείς δε θα χωρίσουμε ποτέ. Αυτό δε μου ορκιζόσουν την πρώτη μας νύχτα στο φως των ματιών σου;»

«Ήμουν ερωτευμένος, κι εσύ με ξεγέλασες».

«Σ' αγαπούσα».

«Δεν είναι άλλοθι η αγάπη. Με ξεγέλασες», επανέλαβε.

«Μ' αγαπούσες. Εκείνη τη βραδιά που βρεθήκαμε... Ουμμήσου...»

«Εκείνη τη βραδιά δεν πλάγιασα με σένα. Το ξέρεις».

«Υπήρχαν αμέτρητες άλλες φορές, όμως, που πλάγιασες μαζί μου. Που φώναζες το όνομά μου την ώρα που...»

«Κι άπειρες άλλες φορές, που δάγκωνα τα χείλη μου για να συγκρατηθώ και να μην ξεστομίσω άλλο όνομα».

«Μόνο μια φορά έκανες λάθος επειδή είχες πει».

«Κι εσύ εκμεταλλεύτηκες τη μέθη μου για να μου συγχωρέσεις ένα τέτοιο λάθος;»

«Σ' αγαπούσα. Σ' αγαπάω, Αλέξη. Ακόμη και αν δεν αντέχω αυτή την αγάπη». Έκλεισε το πρόσωπο στις χούφτες. Εθελούτυφλούσε χρόνια ολόκληρα. Το ήξερε. Τι να 'κανε όμως, που και μόνο στη σκέψη της ζωής χωρίς εκείνον, κατέφθανε με το

δρεπάνι του ο θάνατος και της θέριζε μονομιάς την ανάσα; Έπρεπε η ψυχή να πεθαίνει πρώτη σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις, όταν οι άνθρωποι πληγώνονται ανεπανόρθωτα και η ζωή γίνεται μαρτύριο. Αυτό ήταν το συμπέρασμά της. Μα έλα που αλλιώς τα έχει κανονισμένα ο Θεός... Κι έτσι η Θάλεια μάζευε κουρελάκι κουρελάκι κάποια ψίχουλα τρυφερότητας, που από την πλευρά του Αλέξη ήταν οίκτος, κι έφτιαχνε ένα παρηγόριο παραμύθι για να αντέχει να ζει. Όσπου εκείνη η φωτογραφία δεν την άφηνε πια να εθελοτυφλεί.

«Αναρωτήθηκες ποτέ μήπως το όνομα της Ευτέρπης το είχα πει σκόπιμα για να σε πονέσω, για να σε διώξω;» τη ρώτησε κυνικά.

«Είχες πει», του απάντησε πάλι εκείνη, συνεχίζοντας να επιστρατεύει όλα τα ψεύτικα ελαφρυντικά που είχε ανάγκη να του δίνει για να τον συγχωρεί.

«Είσαι τρελή τελικά».

«Σ' αγαπώ. Μπορώ να κάνω τα πάντα για να μη σε χάσω. Να γίνω τα πάντα. Ακόμη και Ευτέρπη. Ό,τι θες».

«Δεν είναι δικαιολογία η αγάπη, καλή μου. Δε σου δίνει το δικαίωμα να αρπάζεις ό,τι δε σου ανήκει».

«Δεν είναι δικαιολογία να χρησιμοποιείς ένα αντίγραφο επειδή δεν έχεις το πρωτότυπο, Αλέξη. Ακόμη κι εκείνη την πρώτη νύχτα, αν ήθελες, θα είχες αποφύγει το λάθος. Έκλεισες τα μάτια και αφέθηκες, επειδή κι εσύ μια ψευδαίσθηση είχες ανάγκη».

«Δεν ήξερα», αντέδρασε εκείνος.

«Δεν μπορεί να μην ήξερες».

«Είχα πει. Γιατί θες να ξεχνάς βασικές λεπτομέρειες;»

«Δεν είναι λεπτομέρεια η αγάπη».

«Δεν αγαπούσα εσένα, Θάλεια. Κατάλαβέ το. Με την Ευτέρπη πλάγιαζα όλα αυτά τα χρόνια. Εκείνη αγκάλιαζα, σε εκείνη μιλούσα. Κι όταν συνειδητοποίησα ότι δεν μπορούσες με τίποτε να πάρεις τη θέση της, πράγμα εντελώς φυσικό, τελείωσαν όλα. Όλα! Δε θέλω τίποτε που να σας θυμίζει τώρα πια.

Με αρρωσταίνετε και οι δυο σας. Με τρελαίνετε. Θέλω πίσω τον εαυτό μου! Κατάλαβέ με».

«Ψέματα λες», είπε κι έβαλε τα χέρια της στ' αυτιά.

«Τελειώσε, Θάλεια. Τώρα θέλω μια καινούργια αρχή. Σιχαίνομαι τα φαντάσματα. Σας βαρέθηκα και τις δύο».

«Δε θα τελειώσεις. Δε θα αφήσω να τελειώσει...»

«Δεν μπορείς να ελέγχεις τα πάντα στη ζωή μου».

«Μπορώ», είπε γελώντας νευρικά, με μια αλλόκοτη αστραποβολή στο βλέμμα.

«Μα τι λες επιτέλους; Ακούς τι λες; Σύνελθε!» Η φωνή του έσταξε πανικό, θυμό, έγινε σύγκρουση και την έσφιξε. Κι έπειτα, μέσα στον καθρέφτη φάνηκαν τα μάτια του να μεγαλώνουν, να απλώνουν σαν δυο πετρελαιοκηλίδες μες στο νερό, να μολύνουν το παρόν και το μέλλον.

«Άς προσπαθήσουμε πάλι. Για το παιδί. Σε παρακαλώ...» μαλάκωσε τον τόνο της φωνής της η γυναίκα.

«Τελειώσε, καλή μου. Το παιδί θα καταλάβει. Δεν περνάει η ζωή μόνο με υποκρισία και υπομονή».

Σε τρίτο πρόσωπο μιλούσαν για το παιδί. Σαν να μη βρισκόταν εκεί, στο πίσω κάθισμα, σαν να ήταν κλεισμένο ξανά έξω απ' την τζαμόπορτα της σάλας, έξω απ' την αδιαπέραστη πόρτα της σιωπής τους.

Η ομίχλη απλωνόταν σαν μελάνι στον ορίζοντα. Οι υαλοκαθαριστήρες δεν κατάφεραν να σβήσουν την πάχνη. Τα φώτα πορείας αποδεικνύονταν ανεπαρκή και τα φώτα ομίχλης αδυνατούσαν να διαπεράσουν τον παγετό που γινόταν ολοένα και πιο επικίνδυνος. Ο Αλέξης μες στην ταραχή του δεν έκοβε ταχύτητα, λες και είχε ξεχάσει μονομάς τον Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας. Όπως και στην κοινή ζωή τους. Ζούσαν χωρίς τιμόνι, χωρίς κανόνες.

Ήταν ολομόναχοι σ' ένα δρόμο που έμοιαζε να διαπερνάει σαν βέλος το στερέωμα και να τους οδηγεί στο άπειρο, περνώντας μέσα από εκείνο το σημείο του ορίζοντα όπου έσμιγε η θάλασσα και ο ουρανός. Ακούστηκαν κρωξίματα γλάρων

την ίδια ώρα που ξέσπασε ο τελευταίος λυγμός της Θάλειας, σαν ξυραφιά πάνω στο ρούχο της σιωπής.

«Εσύ φταις για όλα, Θάλεια. Μόνο εσύ! Κάτσε και σκέψου!»

Σαν σκηνή από εφιάλτη, η γυναίκα τού άρπαξε το τιμόνι απ' τα χέρια. Ο πανικός των ανθρώπων διοχετεύτηκε στις ρόδες, στο σκοτάδι, στην άσφαλτο. Η BMW άρχισε να διαγράφει οχτάρια σαν μεθυσμένη πάνω στον γλιστερό δρόμο. Απ' τη βροχή και την τρελή ταχύτητα τα λάστιχα δεν υπάκουαν πια στα φρένα. Μάταια ο Αλέξης προσπάθησε να ανακτήσει την ψυχραιμία του. Πρόσωπα και πράγματα, εκτός ελέγχου. Το αυτοκίνητο είχε πλέον αλλάξει πορεία. Τους ταξίδευε προς ένα τέλος που από στιγμή σε στιγμή θα το αντάμωναν σαν να είχαν μαζί του ραντεβού. Ξόρκι η φράση της Θάλειας που αντηχούσε ασταμάτητα στον ουρανό του αυτοκινήτου και διαχεόταν σαν χρησμός:

«Θα μείνουμε μαζί οι τρεις μας. Για πάντα... Για πάντα!»

Ο χρόνος στέρεψε. Ωστόσο το πεπρωμένο είχε γεμίσει το δρόμο τους με θολές στροφές απ' την ομίχλη και τα δάκρυα.

«Ήξερα ότι θα με έβγαζες τρελή αν σου έλεγα οτιδήποτε. Ήξερα καιρό, μα δε μιλούσα. Πρώτα η ασήκωτη σκιά της Ευτέρπης στη σχέση μας· τώρα, η γυναίκα της φωτογραφίας...»

«Πάλι δεν κατάλαβες».

«Να η φωτογραφία! Τρελή θα με βγάλεις;» ούρλιαζε εκείνη, ενώ έκανε κομματάκια το αποδεικτικό στοιχείο της ενοχής και τα πετούσε έξω από το παράθυρο, σαν να 'θελε να διαλαλήσουν την προδοσία. «Σε είδα με τα ίδια μου τα μάτια! Είσαι ένας προδότης! Ένας...»

Λέξεις-στιλέτα που σημάδευαν το στόχο της καρδιάς. Κέντρο πετύχαιναν, κάνοντάς τους και τους δυο να σφαδάζουν. Λέξεις θυμού, κι ένα όνομα που μπαινόβγαινε σαν κλέφτης μες στην έντονη συζήτηση: «Ευτέρπη». Να την πάλι η Ευτέρπη. Και δώσ' του δάκρυα, φωνές...

«Εσύ φταις, Θάλεια. Εσύ!»

Η Θάλεια πια, εκτός ορίων, σαν την πορεία του αυτοκινήτου· εκτός λογικής, εκτός προσχημάτων. Στο διάλογο τα προσχήμα-

τα εκείνη την ώρα! Επιτέλους, λίγη ελευθερία, να νιώσει κι εκείνη τη γεύση της, τη μυρωδιά της... Για λίγα λεπτά. Όσο κρατάει μια μοιραία παρόρμηση. Τον χτύπησε, τον έβρισε, έκλαψε, ούρλιαξε. Δικαίωμά της ένωθε όλη εκείνη την αντίδραση, έπειτα από τόση υποκρισία.

«Σταμάτα, Θάλεια! Οδηγώ! Θα σκοτωθούμε! Δώσε μου χρόνο να σου εξηγήσω. Τα φαινόμενα απατούν».

«Ακόμη κι όταν είναι ολόγυμνα σ' ένα κρεβάτι;»

«Προσπάθησε έστω για μια στιγμή να καταλάβεις. Όταν νιώθεις παγιδευμένος...»

«Ποιος σε παγίδεψε; Ποιος παγίδεψε ποιον σ' αυτή την ιστορία;»

«Εσύ. Γι' αυτό σου λέω· ηρέμησε. Τα φαινόμενα απατούν».

«Εσύ με απατάς, Αλέξη! Εσύ φταις!»

Ο Σινάτρα, λες και ήταν βαλτός, τραγουδούσε για κάποιους "Strangers in the night", ρίχνοντας λάδι στην ήδη εκτός ελέγχου φωτιά του θυμού της Θάλειας. Το λόγο πήραν πλέον οι τροχοί που γρούλισαν σαν αφηνιασμένο ζώο. Το τιμόνι έφερνε βόλτες μόνο του κι αυτό, ξεφεύγοντας απ' τον έλεγχο. Φρένο και γκάξι, σε απόλυτη διχόνοια εκείνη την ώρα. Ο Αλέξης, ανήμπορος να εφαρμόσει κανόνες, να υποταχτεί σε όρια. Αναζήτησε το χειρόφρενο· δεν πρόφτασε. Η κεκτημένη ταχύτητα ήταν αρκετή για τη βουτιά στο κενό. Στο κενό του τέλους, που έμελλε να είναι μια μοιραία καινούργια αρχή.

Το βλέμμα τους, απολογητικό, γύρευε το βλέμμα του παιδιού τους την ώρα που το αυτοκίνητο, ανεξέλεγκτο, καρφώθηκε σ' ένα κράσπεδο της λεωφόρου κι απόμεινε μετέωρο πάνω απ' το κενό. Δύο ζευγάρια μάτια συναιρέθησαν σε ένα μεγάλο βλέμμα, στοργικό σαν απαλή φασκιά. Σ' αυτή τη θέση πάγωσε η ματιά τους. Τα βλέφαρα έπαψαν να κινούνται. Τα χείλη έπαψαν να προφέρουν τις λέξεις που πονούσαν. Τα δάκρυα έγιναν χαλαζόπετρες. Κυλούσαν σαν τα τελευταία λόγια μιας τραγωδίας και άφηναν σημάδια σε ό,τι άγγιζαν.

«Όλα... τέλειωσαν...»

«Όχι... Όχι όλα... Δεν μπορεί... Δεν πρέπει...»

βγαίνει εκείνη από το ασανσέρ πάνω στο αναπηρικό της καροτσάκι κι έμπαινε ο έρωτας μ' ένα τσιγάρο αναμμένο στα χείλη, θυμίζοντάς της αυτόματα μια αφίσα του Τζέιμς Ντιν που είχε κρεμασμένη αντίκρου στο κρεβάτι της. Φαρδύ στέρνο σ' ένα κορμί λιγνό σαν μίσχος, ίδιο με χορευτή μπαλέτου, πουκάμισο λευκό, λινό, και δυο μάτια κάρβουνα, με βλέμμα που, όταν βυθίστηκε στη σμαραγδένια θάλασσα της ματιάς της, έκανε την κοπέλα να αναριγίσει.

Με κοίταξε σαν να είμαι ένα κορίτσι όπως όλα τα άλλα, σκεφτόταν, κι από εκείνη τη συνάντηση ένιωσε αυτό που χρόνια γύρευε έπειτα από το καταραμένο ατύχημα: να την κοιτάξει ένας άντρας απλώς ως γυναίκα, χωρίς ίχνος οίκτου στο βλέμμα του, και να κοιτάξει κι αυτή το μέλλον χωρίς να σκοντάφτει πάντα στο παρελθόν...

Μα πάνω που χάραζε, μια βροχή έσταξε το βαρύ της δάκρυ, λες και ήξερε κάτι σκληρό που το κορίτσι αγνοούσε. Ευτυχώς, ο φύλακας άγγελός της με τα φτερά από μετάξι ήταν εκεί...

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
ΗΘΕΛΑ ΜΟΝΟ ΕΝΑ ΑΝΤΙΟ ΚΑΙ ΚΛΕΙΔΩΜΕΝΟ ΣΥΡΤΑΡΙ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 1, 106 79 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ISBN 978-960-453-325-1

9 789604 533251